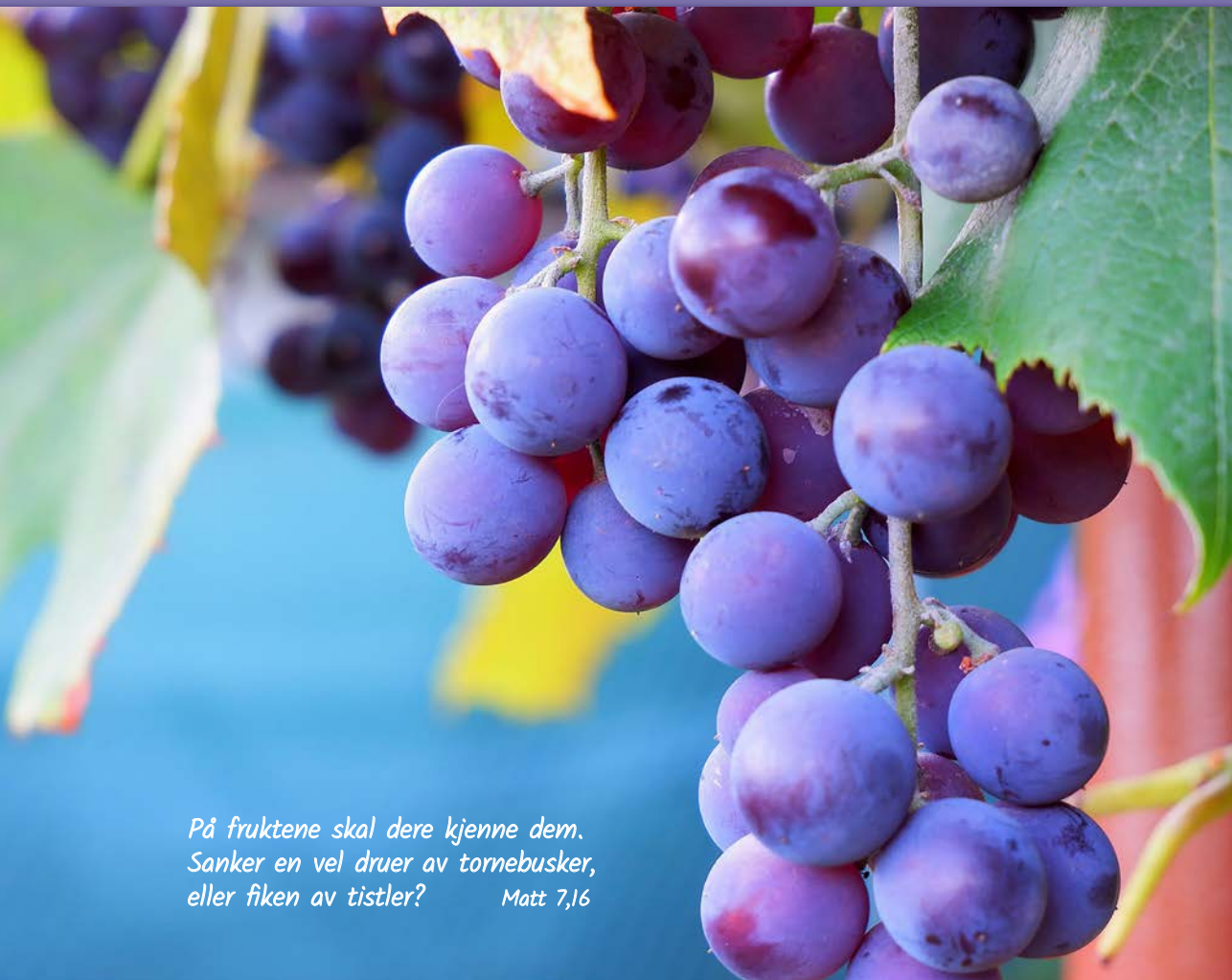

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

5/2024
33. årgang

*På fruktene skal dere kjenne dem.
Sanker en vel druer av tornebusker,
eller fiken av tistler? Matt 7,16*

I dette nummeret:

- Bibelens vitnesbyrd om døden og oppstandelsen
- Pride – hva er det egentlig samfunnet feirer?
- Skjevhet er slaveri

www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy, eiendomsmegler Edvard Jekteberg og pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, IT-rådgiver Jostein Berre, Mangor Goa, avd. leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg, økonomileder Finn-Widar Knutzen, lektor/sivilingeniør Kåre Nordpoll, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, økonomileder Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro tilsendt som PDF i e-post.

Skriv til:

btpost@bibelsk-tro.no
og oppgi navnet og adressen din.

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Mobil: 959 21 195

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
tildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Forsidebilde:
Elexa

Bibelens vitnesbyrd om døden og oppstandelsen	
<i>Leder. Av Olav Hermod Kydland</i>	4
Når han kommer	
<i>Sang. Av Ukjent forfatter</i>	7
Den hvite skare	
<i>Andakt. Av Fredrik Wisløff</i>	8
Hvordan kjenner du Gud?	
<i>Bibelforum. Av Gunnar Nilsson</i>	8
Veien i Lammets spor	
<i>Tro og tjeneste. Av Per Bergene Holm</i>	11
Gjenfødt	
<i>Bokklipp. Av Erling Ruud</i>	12
Guds trøst i trengselstider	
<i>Bokklipp. Av Dag Risdal</i>	12
Pride – hva er det egentlig samfunnet feierer?	
<i>Fra troens slagmark. Av Kjell Skartveit</i>	16
Skjevhet er slaveri (et detrans vitnesbyrd)	
<i>Fra troens slagmark. Av Tom-Roger Mittag</i>	18
Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg!	
<i>Bokklipp. Av Asbjørn Aavik</i>	20
Hvordan får vi del i Jesus som livets brød	
<i>Bokklipp. Av Øivind Andersen</i>	27
I tro døde de	
<i>Bokklipp. Av Charles Haddon Spurgeon</i>	29
Det held i tid og æve!	
<i>Dikt. Av Henrik O. Stokkenes</i>	29
Å eie Guds fred	
<i>Sang. Av Ukjent forfatter</i>	32

Så mørk er ei natt, så hård er ei nød
at Jesus ei hjelpe formår,
mitt lys og mitt liv i mørke og død.
Den samme i dag som i går.
Se, Jesus er nær, om stundom
han synes langt borte!

(Nr 473 vers 4 i Sangboken)

Bibelens vitnesbyrd om døden og oppstandelsen

AV OLAV HERMOD KYDLAND

“Og likesom det er menneskenes lodd en gang å dø, og deretter dom, så skal og Kristus, etter å være ofret én gang for å ta bort manges synder, annen gang vise seg, ikke for syndens skyld, men til frelse for dem som venter på ham” (Heb 9,27-28).

Bibelen taler klart om at alle mennesker en gang skal dø, og deretter skal enhver stilles fram for Guds domstol.

Gud skapte i begynnelsen universet og alle levende vesener, godt. Hans ypperste skapning, mennesket, ble skapt i Guds bilde til mann og kvinne (1 Mos 1,27), til å fylle jorden og til å råde over alt levende.

Men dette med døden kom inn i verden da de første menneskene, Adam og Eva, falt i synd. Menneskenes representant, Adam, falt i synd, og følgelig falt hele menneskeheten i synd, for menneskeheten er skapt som en slekt. Følgelig må ethvert menneske dø legemlig.

Tre forskjellige dødsbegrep

Guds Ord taler om tre forskjellig dødsbegrep: 1) Legemlig død ved at legemet skilles fra sjel/ånd. I 1 Mos 2,7 leser vi: *“Og Gud Herren formet mennesket av landjordens støv, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel.”* Følgelig er legemet og sjel/ånd en Gudvillet enhet som blir brutt, når den legemlige død finner sted. Ved en hard og gjennomtrennende prosess blir sjel/ånd skilt fra legemet.

Det andre dødsbegrepet som Guds Ord taler om er den åndelige død. Den åndelig død betegner at et menneskes forhold til Gud er dødt. Det vil si at forholdet til Gud og evangeliet er likegyldig eller negativt. Følgelig er det ikke noe positivt, subjektivt forhold til Gud og hans redningsplan for menneskeheten.

Bibelens tredje dødsbegrep er den evig død. Etter dommen på den siste dag, blir hver enkelt som ikke har tatt imot Jesus Kristus som verdens

Forsoner og Frelser, dømt til evig fortapelse, under Guds vrede og dom til evig tid uten håp om frelse.

Den legemlige død

Når et menneske dør, skilles sjel/ånd fra legemet i en kampfull prosess.

Den legemlige død forandrer ikke noe ved forholdet til Gud. Den som tror på Jesus, dør og oppstår som troende. Den som ikke tror på Jesus, forblir vantro etter døden også, men nå er nådetiden slutt.

Etter den legemlige død kommer alle døde til dødsriket, både troende og vantroende. Dødsriket er delt i to avdelinger. De som er frelst ved Jesu blod kommer til “Abrahams skjød”. Jesus sier til den botferdige røver på korset: *“... Sannelig, sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!”*

Følgelig kommer alle som har tatt imot Jesus til Paradis og er frelst for evig.

De ikketroende blir værende i Dødsriket til dommens dag. I Dan 12, 2 leser vi: *“Og de mange som sover i jordens muld, skal våkne opp, noen til evig liv, noen til skam og evig avsky.”*

I eksempelfortellingen om den rike mannen og Lasarus roper den rike mannen til Abraham om å bli forbarmet over seg. Men Guds ord sier: *“Men Abraham sa: Sønn, husk at du fikk dine goder i din levetid, likesom Lasarus fikk det vonde. Men nå trøstes han her, mens du pines”* (Luk 16,25).

De vantro er i dødsriket (Hades) til dommens dag. Bibelen gir bare antydninger om hvordan det er i dødsriket. Men som David Hedegård sier, kan det gjerne sammenfattes slik som Katekismeforklaringen av 1878: *“De troende sjeler nyter etter skilsmissen fra kroppen salighet hos Gud, mens de vantro lever i angst, mens de venter på dommen.”*

I Paradis hos Gud

Christian Scriver sier i sin bok "Sjeleskatt:

"De gamle hellige pleide å si at menneske har tre fødselsdager. Først den dag da vi så dagens lys. Så dåpsdagen da vi ble født av vann og Ånd og kom inn i Guds rike. Den tredje fødselsdag er den salige dødsdag.

Når sjelen forlater legemet, går den like til Jesus i paradiset. Den bæres av engler til Abrahams skjød og går inn til sin Herres glede. Den er skilt fra legemet, men desto inderlig forbundet med sin Frelser. Hva den før har trodd, det ser den nå. Hva den før har ønsket og håpet, det har den nå fått. Den salige sjel har forlatt alt det den hadde i verden, men har til vederlag fått alt som er i himmelen. Nå synger den sammen med alle de salige Guds lov og pris."

(Fra "Sjeleskatt", Lunde Forlag 1988)

Alle mennesker skal oppstå ved Jesu komme

Da mennesket ble skapt i Guds bilde til samfunn med ham, vil det enkelte menneske ha, enten et positivt forhold til Gud eller et negativt forhold til Gud.

Syndefallet skapte skilsmisse med Gud og hans formål med menneskeheten. Men Jesus, sann Gud og sant menneske, tok all verden synd og skyld på seg, ble korsfestet på Golgata og døde en stedfortredende død for menneskeheten: "... for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv." (Joh 3,16).

Bibelen sier at Adams fall førte til død for alle mennesker, mens Jesu Kristi gjerning førte til oppstandelse for alle mennesker (1 Kor 15,21-22).

Som en konsekvens av at Jesus tok all verdens synd på seg, døde en stedfortredende død, oppstod fra de døde og seiret over den, kommer alle mennesker til å stå opp fra de døde ved Jesu komme. Både troende og vantroende skal oppstå (Joh 5,29; Dan 12,2; Apg 24,15). Alle skal stå opp legemlig. Med legeme/sjel/ånd skal så alle stilles for dommens trone, men med totalt forskjellig utfall av dommen.

Jesus er førstegrøden av dem som er sovnet inn (1 Kor 15,20).

1 Tess 4,16 sier at de døde i Kristus skal først oppstå. Den kalles den første oppstandelsen (Åp 20,5-6). De som lever når Kristus kommer igjen, skal ikke dø, men forvandles.

Legemets oppstandelse

I Luthers lille katekisme 3. artikkel leser vi: "Jeg tror på Den Hellige Ånd, en hellig, allmenn kirke, de helliges samfunn, syndenes forlatelse, kjødets oppstandelse og det evige liv."

Luthers forklaring sier om kjødets oppstandelse: "I denne kristenhet gir han meg og alle troende full tilgivelse for all synd og på den ytterste dag vil han oppvekke meg og alle døde, og gi meg og alle som tror på Kristus et evig liv."

I forklaringen til Luthers store katekisme sier han om begrepet "kjødets oppstandelse" at det vil være bedre å si "legemets eller den døde kroppens oppstandelse".

Guds barns oppstandelse

Joh 5,29 sier at "de som har gjort det gode" skal oppstå til "livets oppstandelse", dvs, de skal få evig liv. I oppstandelsen tar de verken til ekte eller blir gitt til ekte, "men de er som Guds engler i himmelen" (Matt 22,30).

Vårt legeme her på jord er forgjengelig. Derfor sier Guds ord: "Det blir sådd i forgjengelighet, det reises opp i uforgjengelighet" (1 Kor 15,42). Den troende får følgelig ett

"Normløst"

"Hvordan radikal kjønnsteori erobret Norge"

En bok av Kjell Skartveit

Boka koster kr 350 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s 31).

uforgjengelig legeme som er et “åndelig legeme” (1 Kor 15,44), I Fil 3,21 sies det at Jesus skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt *“herlighetslegeme.”* Med andre ord: Vårt legeme vil bli likt *“Kristi herlighetslegeme”*.

Bibelen bruker forskjellige uttrykk for de troendes oppstandelse. I Luk 14,14 kalles den for “de rettferdiges oppstandelse.” Apostelen Johannes kaller den for *“Livets oppstandelse”* (Joh 5,29). I Heb 11,35 sies det om martyrene at de skulle få del “en bedre oppstandelse.”

De ikketroendes oppstandelse

Både de troende og de ikketroende skal ved Jesu komme stå opp fra de døde med legeme, sjel og ånd.. Ved den legemlige død kommer de ikketroende til dødsriket (Hades) hvor de blir værende til dommens dag.

Bibelen kaller det dommens oppstandelse for de sistnevnte (Joh 5,29). Med andre ord: De skal stå opp for å bli dømt av Gud etter sine gjerninger (Åp 20,13).

Guds ord sier: *“Og hvis noen ikke ble funnet innskrevet i livets bok, ble han kastet i ildsjøen”* (Åp 20,19). Å gå fortapt er det verste som kan skje et menneske. Derfor er det viktig å ta imot Jesus mens det ennå er nådetid.

Avslutning

Guds ord lærer oss at døden kom inn med synden og trengte igjennom til alle mennesker siden vi er skapt som en slekt og alle gjør synd.

Men i sin ufattelige kjærlighet til menneskeslekta lot Gud sin Sønn ta all verdens synd på seg og døde en stedfortredende død for alle mennesker. Ved sin død og oppstandelse seiret han over døden og djevelen. Følgelig seirer også ethvert botferdig menneske som tar sin tilflukt til ham, over døden.

Men de som ikke tok imot Jesus, og følgelig ikke står oppskrevet “i livets bok” får ikke del i dette, men de skal oppstå for å bli dømt etter sine gjerninger. Følgelig vil de ikketroende gå fortapt uten håp om frelse.

Dette kaller Bibelen for den evige død, eller *“den annen død”* (Åp 20,14; 21,8).

Ved den legemlige død blir den troendes sjel/ånd båret av engler til paradiset. Ved Jesu komme, får han/hun ved oppstandelsen ett nytt legeme, ett uforgjengelig, åndelig og forherliget legeme slik som Jesus har. Og vil i all evighet prise “Lammet” som åpnet veien til himmelen for botferdige syndere. □

Bok:

“Levende forkynnelse
eller tomme ord?”

av Dag Risdal

Boka koster kr 50 + porto.

Se bestillingsinfo på s. 31.

NÅR HAN KOMMER

Av Ukjent forfatter

Du som bor på sorgens jord,
og på Herren Jesus tror.
Hold deg fast ved livets ord til han kommer.
Da skal du hans nåde få, da skal du til målet nå,
og med brudeskaren stå,
når han kommer.

Kor: Når han kommer, når han kommer.
Vi med jubel skal engang
synge Lammets nye sang.
Når han kommer, når han kommer,
salig den som rede er når han kommer.

Du skal ikke med besvær
Samle jordens skatter her.
Arv og krone venter der, når han kommer.
La deg ikke lokke bort
Av alt det som synes stort.
Men ta plass ved himlens port,
når han kommer.

Du som går på syndens vei,
og til kallet har sagt nei.
Hvordan skal det gå med deg når han kommer?
Himlens dør du lukket ser,
ingen nåde finnes mer.
Nei, for sent du der om ber,
når han kommer.

Den hvite skare

AV FREDRIK WISLØFF

“Deretter så jeg – og se: En stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag og stammer og folk og tungemål. De stod for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender. Og de ropte med høy røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet” (Åp 7,9-10)

Det er neppe noen forestilling om himmelen som er oss mer kjær og kjent enn denne. Kan hende det vakre bilde av den store hvite flokk, det som henger i så mange hjem (og som var vanlig i Norge da dette ble skrevet i 1939. Red.anm.), gjør sitt til at det er lett for oss å se denne hvite skaren også for vårt indre øye. Ansikt til ansikt skuer vi innover bildet så langt vi ser. Det er en stille fred og en salig forklart glans over dem alle. Det er ingen tretthet, intet mismot, intet jag. Alle er opptatt med det ene: å lovsynge Gud. Deres drakt er hvit, og palmegrener holder de i sine hender. Når vi ser bildet, aner vi hva salighet er.

Det er heller ikke mange salmer som er oss så kjære som den om den store hvite flokk. Hvilket blick inn i evigheten den gamle Hans Adolph Brorson måtte ha, den gang han skrev

salmen om den store, hvite flokk. Han tok forhenget litt til side, slik at tusener av trette pilegrimer siden har fått se et lite glimt av den samme herlighet som han den gang så.

I den store skare som Johannes ser, er alle kledd i hvite kjortler. Den hvite drakt er uttrykk for sjelens renhet – det er Kristi rettferdighets hvite skrud. *“... de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod” (Åp 7,14).* En gang var deres klær skitne. Ellers hadde de jo ikke behøvd å tvette dem. Jo nærmere vi kommer lyset, jo bedre ser vi hvor uren vår drakt er. Jo nærmere vi kommer evigheten, jo bedre forstår vi at i himmelen passer vi ikke; for intet urent skal komme inn der, og vår sjels drakt er uren.

Men så finnes det et rensningsmiddel: det velsignede Lammets blod. Først i den store, hvite skare skal vi til fulle forstå hva syndenes forlatelse er. Men da forstår vi det. Og så bryter vi ut i endeløs takk og jubel.

(Fra boka “Himmelen”, Lutherstiftelsens Forlag, 1946) □

Hvordan kjenner du Gud?

AV V

Josvas bok: Gud er en hard Herre!

Mange mennesker har vanskelighet med å forstå Josvas bok. Jeg skulle så inderlig ønske at Josvas bok ikke var sann, var det noen som sa, med tanke på alle fortolkningene.

Men vi leser: *“Men alt dette hendte dem som forbilder, og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til” (1 Kor 10,13).*

Omvend dere

På samme tid kom noen og fortalte Jesus om galileerne, hvis blod Pilatus hadde blandet med deres offer. Han svarte: *“Mener dere at disse galileere var syndere framfor alle disse andre galileere, siden de har lidt dette? Nei, sier jeg dere! Men hvis dere ikke omvender dere, så skal dere alle omkomme på samme måte. Eller*

de atten som tårnet ved Siloa falt ned over og drepte – mener dere at de var skyldige framfor alle mennesker som bor i Jerusalem? Nei, sier jeg dere! Men hvis dere ikke omvender dere, skal dere alle omkomme på samme vis” (Luk 13,1-5).

Det er et eksempel som skal lære oss og advare oss. Advare oss – hva lærer Josvas bok oss? Den lærer oss veldig mye, men først:

Syndens lønn

“For syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre” (Rom 6, 23). Syndens lønn er døden! Det lærer den oss. Vi har så vanskelig for å fatte syndens alvor. At døden følger på synden. Vi ser altså ikke synden som så farlig, som så gruelig som den er. Og vi synes at Gud er hard når han krever syndens straff.

Nå lærer vi oss jo på mange steder om syndens lønn – allerede ved syndefallet, vi gjør det ved syndefloden. Da gikk jo hele menneskeheten under for syndens skyld, bare åtte mennesker overlevde.

Men Josvas bok? Hvorfor er den mer problematisk? Jo, kapittel etter kapittel masakreres mennesker og utryddes uten skånsel. Det ble skrevet for å advare oss som har verdens ende tett innpå oss.

Men nå skal vi ikke gjøre som den tjeneren som gravde ned sin talent. Han sa at Gud er en hard Herre. Syndens lønn utkreves. Kanaans folk på Abrahams tid, da sa Gud til Abraham at deres synders mål ikke er fullt. Så fikk de fire hundre år på seg til å omvende seg. Men de fylte bare på og fylte på sitt syndebegeer, og på Josvas tid rant det over. Slik kan det skje for enkeltmennesker og land og folk allerede her på jorden. Til sist, ved tidens ende blir det store oppgjøret med synden. Men Gud var altså meget langmodig. Han ventet i det lengste.

Josvas bok – ja, men det finnes det som er mye verre.

“Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte” (Luk 12,5).

Å kastes ut i mørket her utenfor. Der skal man gråte og skjære tenner.. Det er i evighet. Vi kan ikke fatte det. Det er syndens endelige lønn. Hvorfor taler Jesus så ofte om det? Ingen taler jo mer om helvete så ofte som han, ingen av apostlene. Jeg tror at det har å gjøre med oppdragelsen. Det er gjort forsøk med oppdrett av dyr. Vi bruker jo positiv og negativ stimulans når vi skal lære dem. Og det har vist at det negative må gjentas igjen og igjen mye mer enn det positive for å ha effekt.

Men tilbake til Josva bok. Det står også skrevet: *“Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tolmog og den trøst som Skriften gir” Rom 15,4.* Dette er skrevet til vår undervisning for at vi skal bevare vårt håp.

Er det da håp i Josva bok?

Ja, hva beretter den mer enn at syndens lønn er døden? Jo, den beretter om stadfestelsen av velsignelsen og forbannelsen. Hensikten med boken er å vise Guds trofasthet. Løftene til Israel skal oppfylles, dommen over de ugudelige kananeerne skal eksekveres.

Josva får mange løfter og trøst. Trøst om seier. Slik er det for Guds folk. Gud har lovet dem et land som flyter med melk og honning. Du skal komme inn i det landet. Alle dine fiender skal beseires. Alle dine åndelige fiender skal ikke vinne seier, samme hvor store og sterke de enn ser ut. For Herren er med sitt folk. Gud kommer til å oppfylle sine løfter. Bli ikke redd, samme hvor sterke fiendene enn ser ut til å være.

Og midt i mørket i Kanaan i Jeriko, der er en synder som ikke er en mindre synder enn de andre, kanskje heller større. Det er en

**Bestill Bibelsk Tro
for 2024 og få
nr 5 og 6 for 2023**

prostituert. Det er Rahab. Hun blir reddet. Når alle andre går under, kan hun gå fri ut av det raserte, slaktede Jeriko. Ja, hun fikk til og med familien med seg. Hvorfor? Jo, fordi hun satte sin tro til Israels Gud, en meget skrøpelig tro, får vi vel si. Senere blir hun gift med Salmon, og havner til og med i Jesu ættetavle. Jeg skulle ikke tro at hun bare fikk et lett liv. Det var nok mange som husket at hun var kananeer og at hun hadde vært prostituert. Folk glemmer ikke så lett. Og stakkars Salmon som giftet seg med henne. Det var jo forbudt å gifte seg med en kananeer.

Skrevet til vår lærdom

Dette er skrevet til vår lærdom, for at vi skal bevare vårt håp gjennom den utholdenhet og trøst som Skriftene gir. Hva slags håp gir de oss? Jo, loven har ingen makt lengre over den som tilber Israels Gud. Derfor kan Salmon gifte seg med Rahab, og hun står i Jesu ættetavle, slik som også moabitten Rut, som ikke en gang i tiende slektsledd skulle få tilhøre Guds forsamling. Men hvor mange som forstod dette av de menneskene som bodde rundt dem, det vet vi ikke.

Så skal vi også si at Gud ikke så med skadefryd på utrydning av folkene, slik vi leser

om i Josvas bok. Vi leser om når Jesus ser fram mot Jerusalems ødeleggelse. Han gleder seg ikke over den. Han sier ikke at nå kan dere ligge slik dere har redet, nei, han gråter over menneskene som drar en slik dom over seg, som ikke innser hva som gir dem fred. Han har jo båret dommen og straffen. Hvorfor velger de det da selv?

Den som er frelst, kjenner ikke bare Gud som en hard mann, men som en Frelser. Det er den levendes ånd som har tatt sin bolig i mitt hjerte gjennom en ny fødsel. Da er Gud ikke lengre en hard Herre, for da har et nytt lys gått opp for meg. Da mangler ingen ting, alt er fullbragt. Det var en som gjorde det i mitt sted. Det var Jesus. Hvem gjorde han det for? For de mislykkede! For syndere, for ugudelige! Noen har sagt det slik at Gud har ingen solskinnsbarn, bare røverunger. Er du en slik, som har kommet til Jesus, så lover han deg, som han lovet røveren på korset, å få være med i paradiset. Du skal få komme inn, uansett hvor sterke fiender du har. Ja, da kjenner man ham jo ikke bare som en hard mann, men som den som også gav sitt liv på korset for min skyld. Som ikke krever, men som ettergir og tilgir alt. Du får som Rahab gå frelst gjennom den siste tidens kaos, inn i Guds evige rike. □

”DA GUD GREP INN”

”18 personer forteller sine vitnesbyrd”

En bok av Ove Eikje

Boka koster kr 150 + porto.

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

Veien i Lammets spor

AV PER BERGENE HOLM

Da folkemengden hyllet Jesus på palmesøndag, var disiplene håpefulle. Nå gikk det veien! Nå skulle Jesus bli konge. De drøftet hvilke posisjoner de skulle få (jf. Mark 10,35ff). Men så ble Jesus korsfestet og lagt i grav. Vi håpet at han var den som skulle forløse Israel, sier to av dem på vei til Emmaus.

Det gikk ikke som de hadde håpet. Men det som hadde skjedd var Guds evige råd. Måtte ikke Messias lide dette, sier Jesus. Guds frelse ble virkeliggjort gjennom Jesu stedfortredende soningsdød på korset.

Selv om nyere teologer, som Eikrem på MF, sier at Gud frelser oss på tross av korset, er det Skriftens lære fra begynnelse til slutt at Gud frelser oss ved Jesu kors. Det var ingen annen vei, men noe Jesus måtte. jf. Matt 16,21; Heb 9,22.

Den kristnes liv i denne verden er også en

Danmark:

Kjøp boken "Under nådens himmelys"
av Olav Hermod Kydland!

Kontakt: Immanuel Fuglsang,
Herning, enten på Mobil 5088 0624
eller mail: im.fuglsang@gmail.com

110 danske kroner + porto.

Der vil blive afgivet en samlet
bestilling til Norge for danske læsere.
Og kontakt vil derefter tilgå de pågæl-
dende bogkøbere med oplysninger
om levering samt betalingsmåde til en
dansk opsamlingskonto.

Norge:

Se side 31.

korsvei. Det er ikke et valg for noen få, men det er ingen annen vei. Den som vil følge Jesus må fornekte seg selv, og hver dag ta sitt kors opp og følge ham. (Luk 9,23). Det er ikke bare enkelte synder som skal fornektes og på korset, men det er meg selv med hele mitt selvliv, mine ambisjoner, min ære og så videre.

Den menneskelige visdom vil gjerne popularisere kristendommen ved å fjerne eller nedtone det som støter og vektlegge det som mennesker kan akseptere og synes godt om. Vi toner gjerne ned talen om synd, Guds vrede, dom og straff, mens vi vektlegger Guds kjærlighet, nåde og godhet. Og vi kler det gjerne i et språk og en kulturell drakt i pakt med tiden, som kan gi en viss anerkjennelse og bifall i verden.

Men Guds ord og evangeliet blir aldri populært. Ordet om korset er og blir en dårskap for verden, og det styrkes ikke gjennom popularisering, tvert om – da mister det sin kraft. (1 Kor 1,17ff).

Slik også med en kristen. Mange tror at kristne får stor påvirkningskraft ved å oppnå en viss aksept og anerkjennelse av verden. Men slik taler ikke Jesus. Han roper ut et ve over dem som opplever at alle mennesker taler vel om dem. (Luk 6,26). Den som vil være verdens venn blir Guds fiende. Jak 4,4. Det er en veldig dom over all den kristelige populærkultur og festivalkristendom som kristelige medier stadig løfter fram.

Men den har størst påvirkningskraft som opplever motstand og verdens hat for Jesu navns skyld, som lider for sin tro og overbevisning. Apostelen Paulus ble anklaget for ikke å være en sann apostel, ikke minst fordi han møtte så mye motstand og lidelse. 2 Kor er hans svar. Les kapittel 4–6!

Veien til liv og seier går gjennom ytre nederlag, lidelse og død. Det er veien i Lammets spor. Men det er få som vil gå den i dag. Går du den? □

Gjenfødt

AV ERLING RUUD

“Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny og gitt oss et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde” (1 Pet 1,3).

Den som kun er født én gang, må dø to ganger, mens den som er født to ganger, den som er gjenfødt, bare skal dø én gang. Alle mennesker må dø den legemlige død unntatt de som lever når Herren kommer igjen og rykkes med ham opp til himmelen. Like visst er det at alle mennesker skal oppstå fra de døde, men det blir en oppstandelse enten til evig liv eller evig død. Den evige død er et av Bibelens uttrykk om den evige fortapelse, en evig pine borte fra Gud. Og slik er vantroens framtid uten ethvert håp. Men den som her i tiden er blitt gjenfødt, eier det levende håp om evig og salig samfunn med Faderen og Sønnen i herligheten.

Det er uendelig viktig å vite hva Bibelen sier oss om å være gjenfødt til et levende håp. Konkordieformelen samler Skriftens ord og sier: Gud lar av sin grenseløse godhet og barmhjertighet forkynne sin guddommelige evige

lov og sitt vidunderlige råd om vår forløsning – det hellige evangelium ... Ved denne forkynnelse virker han i menneskers hjerter sann bot og syndserkjennelse og sann tro på Jesus Kristus, Guds Sønn.

Vi er gjenfødt ved Guds ord som lever og blir, sier (1 Pet 1,23). Når vi tror at et spedbarn, som blir døpt, blir gjenfødt i dåpen, da er det fordi “dåpen er det synlige ord” i dette nådemiddel. Guds ord som lever og blir er det levende ord til forskjell fra alle døde menneskeord. Og fordi det er det levende evighetsord fra Gud selv, kan Ordet levendegjøre.

Voksne frafalne mennesker kan selv komme til Ordets evige livgivende kilde, selv begynne å høre Ordets forkynnelse og lese sin bibel, grunne på Ordet og be over Ordet. Men selve gjenfødselen er ene og alene Guds Ånds verk. Men hvordan kan de tro dersom de ikke har hørt? Troen kommer av forkynnelsen, og Ånden virker sammen med Ordet til gjenfødsel og nytt liv. □

Guds trøst i trengselstider

AV DAG RISDAL

Den sanne bønns vesen, (Hab 3,1-2)

Ordet “Sjionot” gir muligens uttrykk for en sterk sinnsstemning. I så fall har dette sammenheng med det overveldende budskapet profeten har hørt, v. 2: *“Herre, jeg har hørt budskapet om deg, jeg er forferdet”*.

Profeten er forferdet over det han har hørt! Sml. Hab 1,5: Han er forferdet over at Gud vil oppreise de ugudelige kaldeerne til å tukte Juda. Dernest er han forferdet over at kaldeerne

selv skal ødelegges ved Herrens vrede, 2,5 fig. Med andre ord: Profeten kommer inn i stor nød og forskrekkelse over Guds handlemåte i historien. Budskapet har gjennomrystet ham!

Habakkuk sier altså: Ordet om deg har forferdet meg! Et ransakende spørsmål melder seg her: Blir våre tilhørere i dag forferdet når de hører Guds Ord forkynt? Sml. Hebr 4,12.

Ut fra dette kunne vi si: Det betyr lite om Herren har talt dette til Habakkuk – om han ikke

har talt på samme måte til meg! Vi må be om at Herren må legge sin Ånd i budskapet, slik at de som hører det må bli vakt i samvittigheten. En sann vekkelse angår samvittigheten!

I siste del av vers 2 ber profeten ikke om utsettelse av dommen, men tvert imot om at Herren vil fremskynde gjennomføringen av budskapet og den nødvendige tukt! Men så legger profeten til: *"I din vrede må du komme i hu å forbarme deg!"* Han ber om Guds nåde og barmhjertighet midt i dommen og vreden! Dette er evangeliet i en sum. For evangeliets bakgrunn er fortapelsen! Å bli frelst vil si å bli frelst fra Guds vrede, slik det fremgår av Rom 5,9: *"ved ham bli frelst fra vreden"*.

Troen bygger på historie, (Hab 3,3-15)

Guds allmakt i historien er i dette avsnittet skildret på en dramatisk og levende måte. Gud råder over himmel, hav, elver, fjell, ild og folkeslag. Gud benytter ofte de ytre naturkrefter mot sine motstandere når disse er fiendtlig innstilt til Israel, f.eks. kaldeerne. Gud er kongers konge og herrers herre, (Ap 19,16).

Iblant bruker Gud naturkrefter som jord-skjelv, vind, hav og elver til å frelse sitt folk og til å sønderbryte (slå ned) sine *"Til å utføre dine dommer står de der ennå i dag, for alle ting er dine tjenere"* Sal 119,91.

I Hab 3 finner vi hentydninger til mange underberetninger fra Mosebøkene og Josvas bok. I en tid full av skepsis til historisiteten av de mange undere som er gjengitt i Det gamle testamente, er det av største betydning å understreke kjensgjerningene ved det som her berettes.

Profetenes forkynnelse forutsetter at det som berettes er sant og pålitelig. Kap. 3 i Habakkuks bok står som et mønster på troverdige kjensgjerninger som har funnet sted.

Her hentydes det til det Gud har utført – i historien – hvordan han skilte Det røde hav, (2

Mos 14), tørkla Jordans vann midt i flomtiden, (Jos 3,15-16), stanset sol og måne i deres baner, (Jos 10,12-14).

Apostelen Paulus går så langt som å si *"jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene"* (Apg 24,14). Og da har han vel også disse underberetningene for øye. Og videre skriver han: *"Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir"* (Rom 15,4).

Sannheten i de bibelske beretninger bør understrekes med mye større tyngde enn det gjøres i dag. Dette bør også bli en del av oppgjøret med den historisk-kritiske metode. Det påstås i dag – fra teologisk hold – at de begivenheter som er nedskrevet i Det gamle testamente, har liten eller ingen verdi som historiske opplysninger.

Luther, derimot, hevder det stikk motsatte: Troen bygger på historie! Bibelen viser klart hele veien at min trøst bygger på kjensgjerninger! Den Gud som jeg setter min lit til er den Gud som både kunne skille Det røde hav og Jordan, og som virkelig gjorde det! Den kristne tro er fundert på historiske kjensgjerninger, ikke på eventyr eller ideer.

Tilsvarende er de sentrale frelsessannheter basert på historiske kjensgjerninger: *"For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv mottok: At Kristus døde for våre synder etter Skriftene, og at han ble begravet, og at han oppstod på den tredje dag etter Skriftene"* (1 Kor 15,3-4).

Derfor tror vi også på Jesu legemlige oppstandelse av graven. Alt avhenger av denne sannhet – også vårt håp! Konklusjon: Skal Bibelens budskap om dom og frelse bli tatt på alvor, må vi fastholde de historiske beretninger i Det gamle testamente. Av den grunn er Hab 3,3-15 et meget viktig avsnitt og med et sterkt budskap!

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

Her har jeg nøyhet meg med noen prinsipielle betraktninger over dette avsnittet. Og jeg vil anbefale leseren selv å studere disse vers og slå opp alle henvisninger under dem.

Glede midt i trengselstider, (Hab 3,16-19)

Profeten ser med forferdelse den ødeleggelse som kommer, men vitner likevel om sin glede i frelsens Gud, v.16-19.

Profeten er igjen forferdet, sml.v.2. Budskapet har overveldet ham. Her i v.16 brukes sterke uttrykk om hans tilstand etter å ha hørt budskapet. Hans indre skalv. Hans lepper dirret. Det kom råttighet i hans ben...

Men nå har han kun ett å gjøre: Han må rolig bie på Herrens dag, som han selv betegner som nødens dag. Men han ivrer etter den dag da Herren griper inn til dom over kaldeerne og til frelse for sitt eget folk. Bak dommens

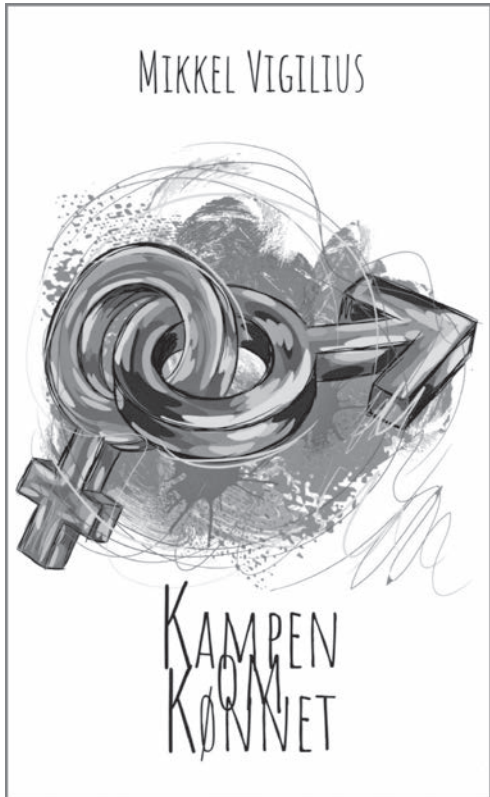
uhygge følger frihet og forløsning. Profeten har lært å sette sin lit til Herren og å stole på ham, sml. (Salme 37,3-7).

Vers 17 har uten tvil sammenheng med den "nødens dag" som skal komme over Judafolket som en tukdens svøpe gjennom det babylonske fangenskapet.

Alt det materielle og ytre i naturen går til grunne: "Fikentreet springer ikke ut, og vintrærne bærer ikke. Oljetreets frukt slår feil, og markene gir ingen føde."

Verre kan det neppe bli. Det blir mørke og atter mørke. Men ofte er det slik i livet, at når det er som mørkest, går det mot lyset. Vi ser glimt av dette i Sak 14,7 : "... *men mot aftens tid, skal det bli lys*".

For etter skildringen av elendighet og ødeleggelse ute i naturen, har profeten en helt annen, indre glede i sitt hjerte: "*Men jeg vil*

"Til mann og kvinne skapte ham dem."
(1 Mos 1,27)

I vår tid blir særlig den bibelske lære om de to kjønn angrepet. Der er ikke bare to kjønn sies det, men mange, og vi kan fritt velge å veksle mellom de mange muligheter. Våre barn skal ikke lære at de har et bestemt kjønn. De skal lære at de fritt kan velge kjønn. Transkjønnede skal støttes når de velger at annet kjønn enn det kroppen tilsier. Hvordan skal vi som kristne forholde oss til disse tanker? Boka "Kampen om kønnet" belyser denne nye kjønnsideologien fra et bibelsk, biologisk og sjelesørgisk perspektiv. Målet er å gi hjelp til å glede seg over Bibelens lære om de to kjønn. Cand. theol. Mikkel Vigilius, som er lærer ved LMs Høyskole, er forfatter av heftet.

Boka koster kr 130 + porto.

Se bestillingsinfo nederst på s. 31.

fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud” v.18.

Hvor ille det enn står til ytre sett, hvor galt det enn går, så er Herren min frelses klippe. Denne sannhet blir ofte forkynt i Skriften: *”... og sorg ikke, for gleden i Herren er deres styrke!”* Neh 8,10.

Det folk som har sin glede i Herren er et sterkt folk – tross alle ytre vansker! Den store hemmelighet er å se hen til Herren i alle livets situasjoner.

Og nå blir erfaringen for Habakkuk dette: *”Herren, Israels Gud, er min kraft”* 3,19. Merk forskjellen på Hab 1,11: *”Deres (kaldeernes) kraft er deres gud”* og profeten Habakkuks personlige vitnesbyrd i 3,19; *”Herren, Israels Gud, er min kraft.”* Det er en vesentlig forskjell på disse to utsagn!

Dermed blir det Herren alene som blir kraften og trøsten for Habakkuk og for oss andre i trengselstider!

Vår tid i lys av Habakkuks bok

Det var mørke stormskyer på himmelen overalt hvor tempelsangeren Habakkuk skuet. I hans eget folk – som var kalt til å tjene Herren, rådet, synd og urett.

Ropet trengte seg på fra hans indre: Hvorledes kan du rolig se på dette, Gud? – Og da verdensmakten Babylon skulle oversvømme landet med sine hærer, måtte Habakkuk igjen utøse sin nød for Herren: Hvordan kan du tillate dette, Gud?

De anfektelser angående fremtiden og Guds verdensstyre som Habakkuk gjennomkjempet i sitt indre, er ikke ukjente for deg og meg.

I dag skjer noe av det samme som den gang: Forråtnende og nedbrytende krefter synes å ville fortære vårt folks åndelige kraft. Den eneste forskjell må i så fall være dimensjonene. I dag finner vi urett, vold og ødeleggelse i global sammenheng. Forurensning, krig, forfølgelse og undertrykkelse er bitre realiteter som vi daglig får kastet inn på oss gjennom aviser, radio og TV. Vi blir fristet til å skyve alt dette uhyggelige fra oss. Men det står der like fullt som dystre skygger i vår situasjon.

Og vi må rope som Habakkuk: Herre, hvor lenge, hvorfor, hvorledes? Men Habakkuk fikk svar på sine anrop. – Riktignok ikke en smertefri løsning, men gjennom mørket fikk han glimt av lys frem mot den tid da *”jorden skal fylles med kunnskap om Herrens herlighet, likesom vannet som dekker havets bunn”* 2,14.

Gud har altså ikke mistet herredømmet over verdenssituasjonen. *”Meg er gitt all makt i himmel og på jord”*, sa Jesus. Det går derfor mot en håpefull fremtid for Guds folk. Denne verden er på vei mot Guds endelige dom. Deretter følger nyskapelse og oppstandelse for dem som har tatt imot Ordet om korset her i tiden!

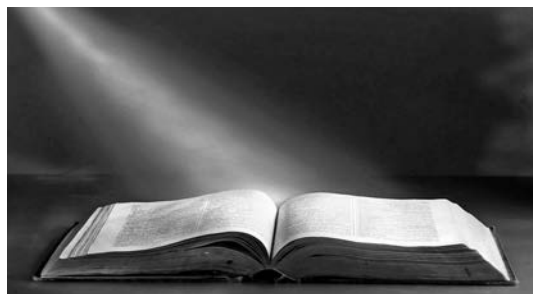
Men Guds Ord sier at forførelse, mørke og trengsel skal tilta frem mot denne tids avslutning. Et sterkt vitnesbyrd om dette finner vi i 2 Tess 2,9-12!

Men midt i mørket fører Gud sine frelsesplaner frem til seier. Midt i domsveene lyder det løfte om forløsning: *”Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til”* (Luk 21,28).

Derfor kan Habakkuk fryde og glede seg i sin frelses Gud – samtidig som han skuer mørke og trengsel!

Gud tar hele tiden sikte på å få frelse en rest. *”Men jeg vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn”* (Sef 3,12). En viktig oppgave i endetiden blir kanskje nettopp å styrke den lille rest. En har sagt det slik: *”Forkynn Guds Ord for den rest som skal frelses for himmelen!”*

(Fra Bibelsk Tro nr. 6/1995) □

Pride – hva er det egentlig samfunnet feirer?

AV KJELL SKARTVEIT

Vi er gått inn i juni måned, og konfliktene som følger av samfunnets krav om å delta i feiringen av Pride, er i ferd med å bli en gjenganger. Og i likhet med tidligere får vi høre at det ikke handler om politikk, men om grunnleggende menneskerettigheter. Eller som en elev ved Kjøsterud ungdomsskole i Drammen sa til avisen Klassekampen, da alle skolens elever var samlet for å heise Prideflagget i skolegården: I motsetning til det mange tror om denne dagen her, handler det ikke om å fremme en politisk idé. Det handler ikke om å kjempe for hverken den politiske høyresida eller venstresida. Denne dagen handler om å se hverandre og anerkjenne de forskjellige som skaper vårt mangfold.

Begrepet ideologi blir normalt forstått som en helhetsforståelse av samfunnet, der politiske, filosofiske eller religiøse tanker gir oss en idé om hvordan verden og samfunnet bør forstås og innrettes. Det vil si at en ideologi sier noe om idealsamfunnet, hva som er galt med vårt eget samfunn, og hva som må til for å nå idealsamfunnet.

De skeives kamp for det de oppfatter som en rettferdig verden, er ikke like altomfattende som marxisters kamp for et klasseløst samfunn, men vi finner allikevel klare paralleller til hva vi forstår som en ideologisk tenkning.

Organisasjonen Fri gjør i sitt politiske

program tydelig rede for hvordan de oppfatter dette idealsamfunnet med tanke på kjønn og seksualitet, men unnlater å si hva dette betyr for oss alle.

Noen lever fortsatt i troen på at Pride handler om kampen for homofiles rettigheter, men det er en filosofisk avgrunn mellom det å “bare” kjempe for homofiles rett til å leve sammen, til å oppheve både kjønn og legning, slik dagens skeive revolusjon handler om.

Den skeive revolusjonen har filosofiske røtter til antikkens gnostisisme og dens dualistiske menneskesyn, via 1700-tallets opplysningstid og til 1900-tallets symbiose av Freud og Marx, før postmodernismens avvising av den absolutte sannhet gjør det mulig å påstå at menneskets viktigste funksjon handler om å definere seg selv, inkludert sitt kjønn, og at vår viktigste identitetsmarkør er seksualiteten.

Som Rousseau ønsker Fri å rive ned det bestående og gjenopprette en idealisert naturtilstand, der alle normer for seksualitet og samliv er brutt ned, eller som de selv sier de ønsker: et samfunn der alle, basert på likeverd, og samtykke, fritt og trygt kan leve det livet en ønsker med åpenhet om sin seksuelle orientering, sin kjønnsidentitet og sine kjønnsuttrykk.

Det kan høres vakkert ut, men det innebærer at norske elever skal lære at familien mor-far-barn er utgått på dato. Etter Fris oppfatninger

INDIA-HJELP TIL JUNGELSKOLEN

Kan noen hjelpe oss med en skole og et hospitale i Anantagrir-jungelen? 1200 analfabete barn, 45 stammer.

Takk for gaven på Vipps: 712003.

Bank 3030.38.96194, sendes til: Jungel Aid BA India.

Ingrid/Steinar Handeland, Hovsheradvn 484, 4462 Hovsherad.

er alt like naturlig. To fedre, to mødre, tre fedre eller hva med en far og mange mødre? Mulighetene er mange, og hvis du ønsker surrogati, vil Fri også tillate det. Biologi er avleggs, alt handler om retten til å leve det livet en ønsker.

Vi får høre at våre tradisjonelle normer for samliv og kjønn er undertrykkende og farlige for individets frihet og utvikling, og at disse normene derfor må fjernes.

Det er absolutt en politisk idé det kjempes for, det spesielle er at den omfavnes av både venstre- og høyresiden.

Det skal ikke så mye fantasi til for å forstå at det må finnes barn fra familier som ikke liker den indoktrineringen som finner sted i skolen, også i Drammen, Men det er få som våger å ytre seg. De som tør, får stort sett høre at de truer andre menneskers grunnleggende menneskerettigheter.

Tilhengerne av den skeive virkelighetsforståelsen utarbeidet et politisk program i det som kalles Yogyakartaprinsippene. Vi ble først kjent med dem da regjeringen Stoltenberg sommeren 2008 i sin handlingsplan "Bedre livskvalitet for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner 2009-2012" sa at Norge støtter disse prinsippene.

Prinsippene ble for alvor en del av Norges normative plattform da Stortinget i 2013 vedtok en ny diskrimineringslov som inkluderte begrepene seksuell orientering, kjønnsuttrykk og. I lovens proposisjon gjorde regjeringen rede for hvordan Yogyakartaprinsippene er lovens ideologiske utgangspunkt og kjønnsidentitet.

Fra 2013 fikk vi dermed et lovverk som bygger på ideene organisasjonen Fri og Pride har som idealer. Vi kan gjerne si at det er Fri som har vunnet idékampen.

Skeiv teori, som selv Kim Friele i et intervju med Klassekampen i 2006 omtalte som intellektuell onani, opphever alle kategorier for kjønn og legning, og avviser troen på en etisk overbygning knyttet til samliv. Det er, for å si det forsiktig, noe helt annet enn det

forkjemperne for homofilt samliv kjempet for.

Da diskrimineringsloven av 2013 innførte et syn på kjønn som et resultat av en subjektiv forståelse, ikke objektive kriterier, ble nemlig også kjønn som et meningsfullt begrep opphevet. Begreper som ikke kan defineres, blir meningsløse, og da er begrepet menneske det eneste vi står igjen med.

Det er på tide vi ser det i øynene: Kvinnen og mannen er opphevet, og de som krever legning og kjønn, blir de som krenker, selv om de er homofile.

Med flytende kjønnsidentitet og seksuell orientering står nå den klassiske lesbiske kvinnen overfor en ny utfordring. Hennes tilværelse bygger nemlig på overbevisningen om både legning og kjønn, men begge kategoriene er i dag i strid med loven.

For en klassisk lesbisk kvinne finnes det ingen kvinne med penis, det finnes bare kvinner med vagina, men det er i strid med vår nye virkelighetsforståelse.

Straffeloven har nemlig til hensikt å regulere vår oppfatning av disse spørsmålene. Det innebærer at en lesbisk kvinne ikke kan benekte en transkvinnes identitet som kvinne uten å risikere å komme i konflikt med både diskriminerings- og straffelov.

Pride og organisasjonen Fri har altså klare ideologisk kjennetegn, og denne ideologien har som mål å endre hele vår måte å tenke på hva gjelder samliv og kjønn.

Det er derfor en stor utfordring at institusjoner som kirke, politiske partier og media ikke vil diskutere konsekvensene av den revolusjonen vi har vært gjennom. De "rettighetene" som den skeive revolusjonen har kjempet gjennom, har gått på bekostning av kvinnen, lesbiske, barns rett til en mor og far, og alle oss andre som ikke deler en skeiv virkelighetsforståelse og drømmen om et normløst mangfold.

Når skal vi lære at revolusjoner som skal gi oss frihet, krever den fullstendige underkastelse? □

Skjevhet er slaveri (et detrans vitnesbyrd)

AV TOM-ROGER MITTAG

Har du vært transseksuell? Det var jeg før jeg ble kristen. Og det var et mareritt, og som å være fanget i et fengsel.

Jeg hadde en vanskelig barndom. Min far forlot meg og mamma før fødselen. Men jeg fikk en god stefar som jeg så på som pappa. Han tok vare på meg, spilte tv-spill med meg og tok meg med ut på fisketurer. Det var en god tid.

Hvis det bare hadde endt der, kunne dette ha vært en fin liten historie om oppveksten min. Men det gjorde ikke det. Stefaren min tok livet sitt. Jeg ble knust. Nå hadde jeg ikke bare mistet en, men to farsfigurer. Jeg følte at ingen ville ha meg.

Den følelsen forverret seg på skolen da jeg ble mobbet. Siden jeg ikke følte meg velkommen, slet jeg med angst og depresjon. Barnevernet ble involvert. Jeg reiste overalt sammen med mamma og mormor til møter med alle slags spesialister. Men ingen av dem klarte å hjelpe meg. I oppveksten har jeg hatt flere psykologer og helsefagarbeidere enn jeg har hatt lærere.

Siden jeg ikke klarte å fungere sosialt, isolerte jeg meg på soverommet foran TV-en og PC-en, og der ble jeg værende mesteparten av barndommen min. Jeg ble den beste i klassen på gaming, men skolekarakterene falt til bunns.

Mens jeg var fanget i mørket, begynte jeg å identifisere meg mer med de kvinnelige karakterene som jeg så på skjermen.

“Jeg er jente, jeg er jente,” sa jeg til meg selv mens jeg gråt meg i søvn. Jeg prøvde å rømme ut av mørket og inn i fantasiverden.

Depresjonens fengsel

Etter ungdomsårene endte jeg opp på NAV. Jeg fikk en leilighet. Men fordi jeg hadde et såpass lavt funksjonsnivå, klarte jeg ikke å ta vare på den selv. Mamma måtte derfor hjelpe meg med å holde leiligheten ren og å handle mat for meg. Men mesteparten av tiden satt jeg der alene i

sjelemørket, fanget. Jeg hadde for mye angst til å bevege meg utenfor husets fire vegger. Selvmordsforsøkene begynte.

Ettersom jeg ønsket å bli satt fri fra depresjonens fengsel, jaktet jeg etter råd på nettet. I dette havet av informasjon var det en ting som skilte seg ut, det som da ble kalt “gender identity disorder”. Etter å ha lest meg opp på dette, ble jeg overbevist om at jeg var født i feil kropp. Jeg fortalte familien min og behandlerne mine om dette. Jeg fikk straks full støtte fra alle rundt meg. Alle var positive. Jeg ba om å bli kalt for Linn og å bli omtalt som jente, noe de begynte å gjøre med det samme. Gleden og lyset kom, og jeg fikk motivasjon til å leve.

Men så trengte mørket seg inn igjen.

Likevel ga ikke jeg opp. Den store gleden måtte være rett rundt neste sving, tenkte jeg. “Om jeg bare kan kle meg som en kvinne hele tiden, da blir jeg glad!” Jeg fant frimodigheten til å gjøre det også, men det samme skjedde igjen: En kort stund var det lys og glede, før mørkets lenker kom tilbake. Og slik fortsatte det.

“Om jeg bare får diagnosen blir jeg lykkelig!”

“Om jeg bare får hormoner, får jeg endelig fred i hjertet!”

Jeg fikk både diagnosen og hormonene. Men de hjalp ikke. Den varige gleden kom aldri, uansett hvor mye jeg ble oppmuntret. Den dype depresjonen som kom, uansett hvor mye kjærlighet og støtte jeg fikk. Og slik var livet mitt i 10 år. Jeg var under et tungt slaveåk.

Oppdaget kristendommen

Etter å ha prøvd all mulig selvhjelp på nettet, støtte jeg til slutt på kristendommen. Jeg kjøpte bibelen på lydbok og hørte på den. Senere bestemte jeg meg for å prøve å be en bønn hvor jeg spurte Gud om Han virkelig fantes.

Jeg fikk svar! Jeg opplevde en kjærlighet som strømmet over meg. Da visste jeg at jeg var

både ønsket og elsket. Seiv om menneskelige farsfigurer hadde forlatt meg, hadde jeg en far i himmelen som ville ha meg i familien. Og derfor ville han at jeg skulle bli med i en kristen menighet, som er stedet hvor familien hans møtes.

Selv om ingen hadde vist meg et bibelsted som fordømte skjevhet ennå, så forstod jeg i mitt hjerte at skjevhet var synd. Derfor følte jeg behovet for å bli med i en mer konservativ menighet. Jeg klippet håret og gikk på min første gudstjeneste i en lokal frimenighet. Ikke som Linn denne gangen, men som Tom-Roger. Nå kunne ikke noe angst stoppe meg. Jeg trengte heller ikke at mamma skulle være med meg.

Siden har livet mitt bare blitt bedre. Mørket har forsvunnet og lyset skinner i hjertet. I fjor klarte jeg å ta billappen og fullføre videregående. Nå studerer jeg teologi på VID vitenskapelige høyskole i Stavanger, og er teknisk ansvarlig i en nystartet menighet, Berøa Presbyterianske Kirke.

Hva var årsaken?

Noen vil kanskje si at jeg var deprimert på grunn av konservative kristnes fordommer. Hvis jeg bare hadde fått all den kjærligheten og oppmerksomheten som jeg fortjente som transseksuell, da hadde jeg blomstret som bare det. Men til det vil jeg si: Nei. Og jeg vil nevne tre åpenbare grunner til hvorfor:

1. Jeg kjente ikke noen konservative. Derfor fikk jeg heller aldri noen «fordomsfulle» kommentarer fra dem jeg kjente. Det jeg husker av ting som jeg ergret meg mest over, var når min bestefar kalte meg «han» og ikke “hun”, men det var bare fordi han begynte å bli glemsk.

2. Som jeg nevnte i historien min, ble jeg oppmuntret av dem rundt meg. Men denne oppmuntringen ledet ikke til noen form for blomstring. Hvis det blomstret noe som helst i min sjel, var det kun en endagsblomst. Den så lilla, livlig og frodig ut om morgenen, og så ble det brunt, visst og dødt om kvelden. Og slik gikk det hver gang, uansett hvor mye sollys og

vann som mamma, mormor og helsesektoren prøvde å komme med.

3. Hvis fordommer er en årsak til depresjon, burde jeg vært et emosjonelt vrak nå, og ikke tidligere. For det er først nå jeg møter harde fordommer. Det å si at du er en bibeltroende kristen er ikke akkurat den beste måten å få respekt på i dag. Dessuten, når jeg er ute og evangeliserer på gaten og forteller folk om hva jeg tror på, kan jeg få skarp og spottende tilbakemeldinger. Men jeg bryr meg ikke. Før kunne jeg bli lei meg når jeg hørte feil pronomener fra bestefar, mens nå kan jeg bli gjort narr av på byen uten problemer.

Men hva var problemet da? Hva var det som faktisk holdt meg fanget i depresjonens fengsel? Bibelen har svaret. Den forteller oss at synd er en tung byrde. Og den tunge byrden som jeg bar på var skjevhet. Som det står skrevet: *“En kvinne skal ikke bære mannskler, og en mann skal ikke kle seg i kvinnekler”* (5 Mos. 22,5).

Synd er brudd på Guds lov. Og når du bryter Guds lov blir du ikke «fri» eller noe slikt. Nei, du blir satt i lenker og i fangenskap. Du blir, som Jesus sier, en *“slave under synden”* (Joh. 8,34).

Uansett hvor mye skjev propaganda som makthaverne på Stortinget og NRK kommer ut med nå, vet jeg, både fra personlig erfaring og fra Bibelen, at skjevhet er slaveri. LGBTQ-bevegelsen lover deg frihet utenfor skapet, men den setter deg i et fengsel fullt av angst og bipolare følelser. Tradisjonelt ekteskap skaper nytt liv. Homofili og transseksualisme skaper depresjon, sykdommer og kastrering, som både Bibelen og vitenskapen bekrefter (Rom. 1,27).

Guds kjærlighet

Men Gud er villig til å tilgi alle som omvender seg, akkurat som han tilga meg. Og ikke bare det, han vil vise dem kjærlighet. Jesus sa: *“Ingen har større kjærlighet enn den som gir livet for vennene sine”* (Joh. 15,13). Og det var nettopp denne største kjærligheten som Jesus viste oss på korset hvor han døde for våre synder ved å ta på seg vår straff og dom. Som det står skrevet: *“Men Gud viser sin*

kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.” Rom. 5,8.

Gjennom Jesu død og oppstandelse setter Gud oss fri fra vår synd. Jesus knuser slike lenker og bånd som har gjort mennesker til slaver . Efes. 2,4-5. Jesus gir fangene frihet, gir de blinde synet igjen, og setter de undertrykte fri. Luk. 4,18.

Bibelen er full av slike mektige løfter om sann lykke og frigjørelse. Denne friheten har mennesker opplevd opp gjennom hele historien. Mennesker har blitt satt fri fra all slags synd, slik som homofili og transseksualisme. I dag har du hørt en slik historie, som er kun en blant mange. Vi som slutter å være trans, blir forresten kalt detransitioners eller detrans, og det blir stadig flere og flere av oss. Du kan finne flere historier fra mennesker som kommer ut av LGBTQ på nettsider som X- ut-Loud. På bibelsk tid snakkes det også om mennesker som blir frigjort fra de skjeve håndjernene. En av Apostlene skrev om det i et av brevene hans:

Verken de som driver hor, de som dyrker avguder eller de som bryter ekteskapet, verken menn som ligger med menn eller som lar seg

ligge med, verken tyver, grådige, drukkenbolter, spottere eller ransmenn skal arve Guds rike. Slik var noen av dere før.

1 Korinter 6,9-11

Slike ord kan høres dømmende ut, men det er faktisk fantastiske nyheter for en som meg. Legg merke til at dette «var» noe som de hadde vært. Det var altså i fortiden, men nå hadde de blitt satt fri. Slik som forfatteren skrev rett etterpå: “Men nå er dere vasket rene, dere er gjort hellige, dere er gjort rettferdige i Herren Jesu Kristi navn og ved vår Guds Ånd.” Og denne frigjøringen skjer også nå i dag. Dette løftet gjelder for alle mennesker. Det gjelder deg hvis du vil bli satt fri fra syndens tunge byrde, uansett hva slags synd du er undertrykt av. Jesus sier til deg som sliter:

Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile. Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er mild og ydmyk av hjertet, så skol dere finne hvile for deres sjel. For mitt åk er godt og min byrde lett.

Matt. 11,28-30. □

Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg!

AV ASBJØRN AAVIK

“Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som I har fått til innsegn til forløsningens dag” (Ef. 4,30).

For å kunne forstå dette ordet og det vi skulle tale med hverandre om nå, er det en bestemt ting vi må ha klart for oss. Dette nemlig:

Den Hellige Ånd er en person

Ikke bare en innflytelse eller upersonlig kraft.

Nei, å være en kristen er å ha en guddommelig person i sitt hjertes tempel.

Nå er det også mange ord i Skriften som taler om Den Hellige Ånd som en kraft.

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

“Ikledd kraft fra det høye” (Luk 24,49).
 “I skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer
 over dere” (Apgj 1,8). I samme retning også
 ordet fra Joel 3,1: “Jeg vil utgyte min Ånd over
 alt kjød.” Og vi kan også tenke på ildtungene i
 Apgj 2, m. m.

Likevel må intet av dette rokke ved
 Bibelens klare tale om Ånden som person.

Merk først at Jesus bruker det personlige
 pronomen “han” om Ånden, ikke “den”, som
 det ofte blir sagt i dag.

Rent praktisksk kan vi nevne at når Bibelen
 taler om Den Hellige Ånd, bruker den alltid
 stor forbokstav, i metsetning til menneskets
 ånd, hvor det brukes liten. Kanskje dette lille
 vink kunne hjelpe spesielt unge kristne litt.

Vi har her tre trosartikler. Den tredje lyder
 slik: Jeg tror på den Hellige Ånd. – Og denne
 artikkel står i samme høyde som de to første.
 Likevel glir den ut av vår forkynnelse tfl fordel
 for de to første. Iallfall dette første leddet som
 er sitert ovenfor. En har ofte en følelse av
 at det er nesten farlig å ta det fram. Dette er
 noe vi skal tie med. Og dog står Ånden i vår
 trosbekjennelse på like fot med Faderen og
 Sønnen – er én i treenigheten.

Da Jesus skulle forlate jorden, la han
 tyngden her – på den tredle person i
 Guddommen. I avskjedstalen minner han om
 og om igjen om Åndens gjerning. Frelsesverket
 fullbyrdet treenigheten ved den annen person
 – Sønnen. Det videre verk her nede på jorden
 skal full-byrdes ved den tredje person – den
 Hellige Ånd.

**“Og jeg vil bede Faderen, og han skal gi
 eder en annen talsmann, forat han skal
 være hos eder evinnelig” (Joh 14,16).**

Her tillegger jo Jesus Ånden en persons
 egenskaper – en talsmann. En annen, sier han,
 altså, en person i likhet med ham selv, som var
 den første talsmann. En persons virke tillegges
 også Ånden:

**“Og når han kommer, skal han overbevise
 verden om synd og om rettferdighet og om
 dom” (Joh. 16,8).**

Videre nevner vi misjonsbefalingen: “– idet
 I døver dem til Faderens og Sønnens og den
 Hellige Ånds navn.” (Matt 28,19). Videre
 den apostoliske velsignelse: “Den Herre Jesu
 Kristi nåde og Guds kjærlighet og den Hellige
 Ånds samfunn være med eder alle” (2 Kor
 13,13). Her er altså Ånden skilt ut fra Gud og
 Kristus og sidestillet med dem som Gud.

I Skriften er også Den Hellige Ånd klart og
 tydelig skilt ut fra ånden til det menneske han
 tar bolig i. Han går i forbønn for dem, leser vi i
 Rom 8,26. Det kan ikke en blott og bar innfly-
 telse.

La oss heller ikke glemme alle de oppgaver
 og gjøremål Ånden har fått ifølge Skriften.
 Bare for å nevne disse her: Han skal vitne,
 lære, veilede, forkynne osv. les Joh 14-16!

Og Den Hellige Ånd deler ut nådegavene
 suverent som han selv vil. (1 Kor 12,11).

Mye mer kunne vi finne fram, men tar med
 dette her for at denne sannhet skal være tuftet
 på Skriftens klare, overbevisende tale – og om
 vi kan hende kunne våkne opp for dem.

Bibelsk Tros kassettjeneste

Det ligger nå 3000 taler av blant andre Øivind Andersen,
 Carl Fr. Wisløff med mange flere av de gamle gode forkyn-
 nerne for gratis nedlasting.

Også alle møtene på Skjæveland Misjonshus blir tatt opp
 og ligger der. De ligger under “Nye taler” og “Talearkiv.”

Det Skriftens ord som er emnet for denne samtale, beviser jo for oss nettopp det samme. *“Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg!”*

Han kan bedrøves

En innflytelse eller kraft kan du ikke gjøre sorg. Du kan stanse den, motstå den, men ikke bedrøve den.

Hva mener så Bibelen med denne formaning: *“Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg”*?

La oss først bli klar over en ting: Dette ordet er ikke skrevet til uomvendte mennesker, men til troende. Brevet begynner nemlig slik: *“Paulus, ved Guds vilje, Kristi Jesu apostel – til de hellige i Efesus, som tror på Kristus Jesus”* (Ef 1,1).

Da er ordet altså et formaningsord til – hellige.

Likevel – ingen bedrøver Den Hellige Ånd

sterkere enn du gjør som stenger din dør for ham, motstår hans kall og hans røst. Kan hende har du motstått ham gjennom årtier, og bedrøvet ham i like mange år.

I den tause midnattstime for ditt hjertes dør står en gjest og sakte banker, banker nå som før.

Har du hørt den stille kallen dypt i sjel og sinn?

Det er Åndens røst som sier: Gå og lukk din Frelser inn!

Men hvordan bedrøver så jeg som en kristen – som en av de hellige – Guds Hellige Ånd?

I avskjedstalen kaller Jesus Den Hellige Ånd for *“sannhetens Ånd”*. Denne Ånd er det som har tatt bolig i mitt hjerte. Da bedrøver jeg ham når jeg ikke er sann, når jeg er uærlig

“Når han kommer”

Heftet *“Når han kommer”* ble utgitt i 1971 på norsk. Originalens tittel er: *“När han kommer”*. Det er den svenske teolog og bibeloversetter David Hedegård (1891–1971) som har skrevet det.

Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co’s Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlaget Lunde A/S til å trykke opp heftet på nytt.

I dette heftet tar David Hedegård for seg forskjellige og aktuelle tema angående utviklingen i naturlig, samfunnsliv og i kirken. Heftet er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassettjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post betales porto av mottaker!

overfor Gud, mine medmennesker og meg selv. Jeg bedrøver ham når jeg fusker i mitt gudsliv – lar det skure, ikke tar det så nøye med min synd og mine mange feil og skavanker.

Allerede i den første menighet på jorden ville Herren selv stadfeste denne sannhet – at det ikke var tomme ord han hadde talt til apostlene i sine avskjedsord. Vi leser om dette i Apgj 5, flg. Vil du ta tid å lese det nå? Her bare det 3. vers:

“Da sa Peter: Ananias! hvorfor har Satan fylt ditt hjerte, så du skal lyve for Den Hellige Ånd og stikke til side noe av pengene for åkeren?”

Lyve for den Hellige Ånd – for sannhetens Ånd! For dette slo Herren to mennesker i den første menighet til jorden. De ble båret døde ut og begravet.

Enten fyller løgnens far eller sannhetens Ånd vårt hjerte. Tomt, nøytralt kan det aldri være.

Det var bare litt av det hele de stakk til side, men i Herrens munn lyder det: *“Hvorfor har Satan fylt ditt hjerte ..?”* (Apgj. 5,3).

Og så er vi med én gang inne på den bedrøvede Ånds område. For å samle det: Jeg gjør Guds Hellige Ånd sorg når jeg synder. Eller rettere: Ved den stilling jeg tar til synden etterat jeg har falt.

Når vi har syndet, går vi en av disse to veier: Vi unnskylder oss selv, overser synden, feier det hele til side og vandrer videre. Det er så lett å finne dekning. Satan har laget i stand mange tilfluktsrom hvor vi kan roe oss. Over inngangen til ett står det: “De andre er ikke bedre – kanskje verre enn du er.” Eller om du heller vil inn i dette: “Dette bråsinnet ditt er arv, din far var slik, bestefar òg. –” Se her er det greitt å smette inn. I er tredje er det alltid fullt hus: “Du blir ikke annerledes her i denne syndens verden.”

Her i disse Satans tilfluktsrom roer vi vår samvittighet mot døden – døyver Åndens tale mot utslukkelsen. Disse tilfluktsrom er gudslivets undergang. Iallfall blir det noe

kjellermuggent over oss – et gudsliv uten gjennomtrekk og utlufing. Et gudsliv uten oppgjør er Åndens store bedrøvelse.

Den andre veien er selverkjennsens og syndsbekjennsens vei, – at jeg gir Ånden rett når han setter fingeren på min samvittighets klokke, og søkelyset rett på min synd. Jeg må til Gud og be om tilgivelse – til mennesker og få forlatelse. I det hele må du få det ordnet – få det vekk fra Guds åsyn og fra hjerter hvor mennesker gjemmer det.

Etter denne vei er det Ånden fører oss når vi har syndet. Og bedrøvelsen viker.

Den Hellige Ånd er renhetens Ånd

Da Ånden første gang åpenbarte seg i Jesu liv, var det som en due. Duen er renhetens symbol. Den kom tilbake til arken fordi den ikke fant noe sted å hvile sin fot på. Det fløt mange åtsler over havet, men slikt var for urent for en due.

Det er denne rene Ånd fra den rene himmel som tok bolig i vårt hjerte den dagen det ved Jesu blod var rensset og blitt et hellig tempel skikket for ham.

Er det rent i dag?

Eller er der noe urent som ikke tåler lyset – noe vi ikke en gang ønsker fram i lyset? Da er min bolig uren og uskikket for Den Hellige Ånd. Dette er hans bedrøvelse.

Du vet selv hva det er. Når du blir stille og bøyet, tar han til å tale med deg om det enda en gang. Det ville bli så mye annerledes i ditt liv som kristen om du fikk det vekk.

Får vi lov å bruke jordens ord om disse hellige ting, si det på denne måte: Den Hellige Ånd “trives” ikke der hvor det er urent, – er bedrøvet og får ikke utfolde seg i livet vårt. I et urent hjerte blir han hindret i sin gjerning i oss og ved oss. Han blir opptatt med sin sorg over deg i stedet for å føre deg lenger inn i Rikets rikdommer – hellige oss helt igjennom.

“Han skal døpe eder med den Hellige Ånd og ild”, sa døperen Johannes om Jesus.

Den iboende Hellige Ånd er ild.

Ild rensar. En liten sprittflamme brenner alltid på legens bord. Denne flammen rensar hans kar og instrumenter.

Så bedrøver vi altså Den Hellige Ånd når vi ikke tillater, eller hindrer denne renselsen – denne daglige renselse i vårt liv.

Ild varmer. Jeg skal ikke si noe om dette her, da vi senere kommer tilbake til det. Men vi bedrøver Ånden når vi hindrer ham i å varme opp vårt hjertes tempel. Og er det ingen varme i våre prekenar, i vårt vitnesbyrd og i våre bønner, ingen guddommelig og hellig kraft over vår vandring eller i vår omgang med andre mennesker.

Men vi behøver ikke si noe mer om det. Alle har vi møtt en eller anna av disse hellige med denne ildens varme over sitt liv og i sitt vitnesbyrd. Selv ble vi så tause, samtidig som det fødtes hos oss en dyp og sterk lengsel etter å få eie noe av det samme.

Vi bedrøver Den Hellige Ånd når vi på grunn av vårt slurvete, likeglade kristenliv hindrer ham i å ånde denne varmen inn i livet vårt.

Åndens enhet –

Det er Paulus som sier det på denne måten: Idet I legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens samband. (Ef. 4,3).

Splid og uenighet i menigheten, i kristenflokkene bedrøver Guds Hellige Ånd. *“Han blir hos eder og skal være i eder”* sa Jesus. (Joh 14, 17).

– Hos eder.

Han er i menigheten, i forsamlingen, men der hvor det er uenighet, partier, splid, misunnelse, baktalelse og slikt, er det en bedrøvet Ånd som bor hos oss.

Og en bedrøvet Ånd får ingen vekkelse virke. Dette er sikkert vekkelsens store hindring i dag i våre gamle, kristne land.

I det ytre merkes det kan hende ikke. Vi er flinke til å dekke over skaden. Men det tales ikke her om den tilsynelatende ytre enhet, men om “Åndens enhet” – den indre til hjertebunnen rekkende enhet – dybdeenheten, den enhet Ånden setter sitt stempel på som guddommelige.

Det er bare når Ånden fullt ut får gjøre sin gjerning i våre hjerter – i mitt hjerte – at vi når fram til “Åndens enhet” i menigheten. For Åndens vei mot dette mål går gjennom mitt hjerte.

Den Hellige Ånd og vår lydighet

Peter og apostlene sa det slik utenfor fengselsporten der de ble bedt om å tie stille – ikke mer forkynne i det forhatte Jesuavnet: Og vi er hans vitner om disse ting, og likeså den Hellige Ånd, som Gud ga dem som lyder ham. (Apgj 5,28-32). – Som Gud ga dem som lyder ham.

La det med en gang være sagt: Gud gir oss ingen ting som lønn for vår lydighet, eller som vederlag for den. Under vandringen er ingenting lønn, intet vederlag. Alt vi mottar, er uforskyldt nåde.

Og likevel – jeg bedrøver Den Hellige Ånd med min ulydighet, både på den indre og på den ytre front i mitt liv, – ved uvilligheten til å gjøre opp med Gud og mennesker når Ånden minner meg, og ved uvilligheten til å vitne om Gud eller be i et møte. Presten, predikanten og misjonæren møter kan hende dette sterkere enn andre. Kanskje misjonæren oftest. På kallets, på lydighetens vei stilles en ofte overfor store valg. Her har Ånden sin frie vei i oss og ved oss når vi er lydige, bindes og hindres når vi er ulydige.

Den Hellige Ånd bedrøves ved vår ulydighet. All motstand i vårt liv bedrøver ham. Han bryter seg aldri med makt gjennom noe hinder han møter i livet vårt. Han bedrøves bare – og hindres av det.

Min ulydighet blir Åndens stengsel for hans virke i meg og for hans gjernig ved meg. Moody sa en gang: Herren har ennå igjen å vise verden hva han formår å utrette gjennom og ved et menneske som gir seg helt og fullt til ham.

Paulus sier det på denne måten: *“Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg”* (Gal. 2,20).

I det liv finnes intet hinder, ingen motstand.

Og der fullendes den guddommelige iboen.

For å samle det: Hvis du nå tar deg tid til å lese v. 30 i Ef 4 i den sammenhengen det står i, blir det hele ganske klart. Dette ordet, om ikke å gjøre Guds Hellige Ånd sorg, står nemlig midt i en lang rekke av synder – fire vers foran og ett etter. Sammenhengen ordet står i, er selve forklaringen.

I dette Bibelens budskap om den bedrøvede Ånd finner vi sikkert hemmelige til de mange utilfredsstilte blant de hellige

Hvis Den Hellige Ånd i mitt hjertes tempel er en bedrøvet Ånd, da er den guddommelige glede borte. For Åndens frukt er glede (Gal 5,20). Bedrøvelse og glede hører ikke sammen. Og en kristen som ikke er glad, er utilfredsstillet.

Er det fordi du på et eller annet punkt i ditt liv bedrøver Ånden, at ditt kristenliv er så tomt og gledesløst? Er dette årsaken til at du må søke din glede utenom de helliges samfunn? For ditt hjerte kan ikke være tomt. Det må fylles enten av Gud eller av verden.

Den guddommelige ro er borte, roen ved å vite at alt er oppgjort – alt er tilgitt – alt er i lyset, og mitt livs kommandobro, mitt ror, min kurs er i Guds hender. Roen en får ved å være i hans vilje – ved at Ånden får lede.

Hvor denne ro – denne hvile – mangler i en kristens liv, er der noe utilfredsstillet. Der er en uro som ikke er guddommelig.

Er det fordi du gjør Guds Hellige Ånd sorg, at denne ro og hvile flykter fra deg?

For en bedrøvet Ånd gir aldri mennesket ro.

Og en bedrøvet Ånd får ikke fullende Guds verk i deg.

Nettopp det er hans bedrøvelse.

Den guddommelige fred er også borte.

Den er ikke i ditt hjerte, fordi den bedrøvede Ånd uroer deg natt og dag. Dette ser vi klart av Davids gripende bekjennelse: Dag og natt lå din hånd tungt på meg, min livssaft svant som ved sommerens tørke – (Salme 32,4).

Når den hånd som skal bære oss, styrke oss, verne oss, lede oss – i stedet ligger tungt på oss,

da er der fare på ferde. Det gis ingen guddommelig fred under den hånds tyngde. Og hos en slik kristen er det intet vitnesbyrd i møtet, ingen takk eller lovprisning i bønnemøtet. Nei, munnen er forseglest og vitnesbyrdet lagt i lenker.

Over denne triste periode i sitt liv satte David senere som overskrift:

– Da jeg tidde. –

Da han ikke ville bekjenne, erkjenne, eller gjøre opp, Så var det nok ikke i denne periode i sitt liv at han skrev den jublende Salme 23.

Er det fordi jeg tier, ikke er villig til å gjøre opp, at denne guddommelige fred er flyktet fra mitt hjerte?

Kristus blir borte

For Den Hellige Ånds gjerning i mitt hjerte er å herliggjøre Jesus for meg. Men en bedrøvet Ånd har nok med sin bedrøvelse. Og der hvor Kristus blir borte i sløvhetens og likegyldighetens tåke, har Ånden allerede slått faresirenene på. Og han har nok med bedrøvelsen over at han ikke får oss våkne – han som ønsket å arbeide videre i det våkne, våkende kristenliv, fullbyrde Guds verk, nå de høyeste guddommelige mål i mitt liv og ved mitt liv. I stedet ble det hele bare bedrøvelse, fordi Kristus ble borte i mitt gråe kristenlivs triste tåke.

Bedrøvet – ikke vred

Et menneske som ikke har noen verdens ting til overs for deg, intet ansvar overfor deg, intet med deg å gjøre, blir sint når du gjør noe han ikke liker.

Et menneske som elsker deg, blir bedrøvet ved det.

Det er kjærligheten som skaper forskjellen.

Da forteller dette ordet om den bedrøvede Ånd en hel del om det forholdet som der er mellom den troende og Guddommen. Det taler iallfall om Guddommens forhold til oss. Jeg er elsket. Derfor står det ikke her i ordet vi nå taler om, at Ånden blir vred, men bedrøvet.

Mellom menneskene er det slik at den som

elsker uten å møte kjærlighet, lider.

Får vi lov å bruke dette jordens bilde på Guddommens forhold til oss?

Denne lidelse er Åndens sorg.

Hovedstasjonen i det distriktet hvor vi fikk vårt arbeid den første termin i China, lå i en større by. Dit kom det en ny postmester. Han kom fra en provins lenger sør i landet, var vokst opp i et kristent hjem og hadde gått på kristen skole.

Senere fikk foreldrene ham inn på en bibel-skole. Der møtte Gud ham om igjen, og ga ham forkynnerkallet. Derfor fortsatte han på presteskolen i denne engelske misjonen.

Like før avgangseksamen ble det utlyst en post ledig i postverket der i byen. Uten å tenke større over det, søkte han på den posten – og fikk den. Han hadde bra kunnskaper i engelsk, og det ble det lagt stor vekt på.

Da var det kampen tok til i denne unge mannens liv. Han regnet snart ut at lønnen i postverkets tjeneste var minst tre ganger så høyt som det han ville få i kirkens tjeneste. Og han regnet videre – eller han sa det slik til Gud: – Du vet det, Herre, at lønnen i kirkens tjeneste er liten, nå vil jeg ta denne jobben i postverket for en tre år – legge meg opp en del penger som jeg vil legge til side – penger jeg senere kan spe på med når jeg skal tjene deg.

Den unge mannen syntes han hadde ordnet det greit både for Gud og seg selv, og gikk inn i posttjenesten – til sorg for misjonens og kirkens ledelse. Da de tre år var omme, var mannen gift og hadde to små barn. Han var godt likt i jobben han hadde, var blitt forfremmet og hadde fått tillegg i sin lønn.

Så ordnet han atter en gang opp med Gud:

– Jeg blir her tre år til. På denne tiden kan jeg sette til side en del penger som jeg senere kan bruke til barnas utdannelse når den tid kommer. Lønnen i kirkens tjeneste vil ikke strekke til også til barna og deres framtid. – Og atter syntes mannen at Gud burde akseptere så fornuftig en plan.

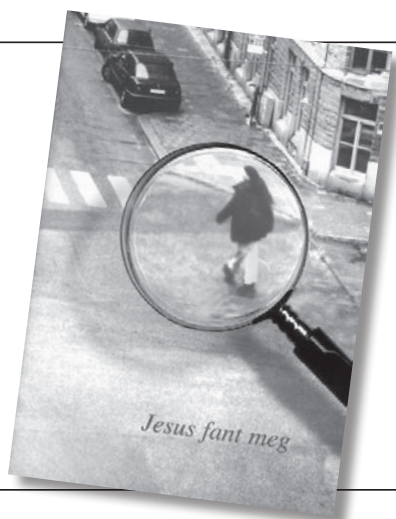
Så gikk de tre årene og. Og mannen ble atter forfremmet. Fikk enda høyere lønn og enda bedre kår for seg og sine. Alt dette ble bånd som bandt ham til denne livsbane. Nå kom han seg ikke løs – maktet ikke å innfri sine løfter til Gud.

Slik var stillingen da han ble forfremmet og ble overpostmester i vår by. Da var det vi møttes. Hver søndag formiddag kom han til gudstjenesten. Og flink og grei som han var, kom han også snart inn i ledelsen. Ble valgt til eldste, og fikk snart også andre tillitsverv innen menigheten. Alt skjøttet han på beste måte.

Men etter hvert som vi ble bedre kjent,

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

oppdaget jeg snart at noe trykket ham. Han var ikke glad, ikke lykkelig. Han var en utilfreds kristen. Hjemmet hans var et av de peneste i byen, barna kjekke og velklede, kona hans flink og grei, og han hadde ingen økonomiske bekymringer. På grunn av sin stilling hadde han også stort “ansikt” i byen, ble bedt i alle store selskap, og fikk bestandig sete høyt oppe. Så han hadde all grunn til å være glad – være tilfredsstillet.

Men han var det ikke.

Så gikk tiden, og med den kom vi også nærmere hverandre, ble mer åpne og fortrolige, og jeg forsto det var noe han gjerne ville si. Men han fikk det ikke til. – Helt til en mørk kveld jeg hørte den indre port smelle i etter en som kom inn. Litt etter banket det på døren min. Det var postmesteren.

Den kvelden fortalte han alt dette. Skildret årene helt fra han gikk inn på bibelskolen der sør i landet og opp til denne kvelden vi to satt ene der. Det var en voksen mann som talte. En mann med rike evner og bra utrustning som menneske, en mann Herren selv hadde satt sitt stempel på: han skal tjene meg på en særlig og spesiell måte. Men han satt der også som en mann som hadde vært ulydig – et menneske

Herren ikke hadde nådd sitt mål med, en som hadde skuffet, sviktet.

En kristen som hadde gjort Guds Hellige Ånd sorg. Opp gjennom alle disse årene hadde Den Hellige Ånd i hans hjertes tempel vært en bedrøvet Ånd – bedrøvet over mannens ulydighet, og over den ringe tillit han hadde til Gud når det gjaldt underholdet for seg og sine.

– Og nå er det for sent. –

Disse ordene hans ble liggende igjen i rommet i en lang stillhet.

Da jeg kom tilbake til China andre gangen – 1938 – var han forflyttet til en enda større by og en enda bedre stilling. Jeg skrev til ham, og fikk svar. Fikk flere brever fra ham de årene.

Men gjennom alt han skrev, fløt en undertone av noe utilfredsstillet i hans liv – en moll tone. Det var Åndens sorg over et mål som aldri ble nådd. –

Fra “Åndens tempel”, Gry forlag 1964 □

Hvordan får vi del i Jesus som livets brød

AV ØIVIND ANDERSEN

Det er karakteristisk hva jødene spør om som svar på Jesu ord om å arbeide for den mat som forgår:

Hva skal vi gjøre? Slik spør mange i dag óg: Hvilke gjerninger skal vi gjøre?

Så snart Jesus taler om at vi skal sette alt inn på å få det Gud gir, går våre tanker til Sinai. Til loven.

Men la oss ta spørsmålet opp! Hvilke gjerninger krever Gud av oss? Ingen! Han vil bare gi. Og gi alt:

Men det er allikevel ett vilkår: Å tro Jesus! Han er livets brød. Men dette brød må etes. Det må tilegnes av deg og meg. Og det skjer ved tro. Jesus bruker ete og drikke som billedlige uttrykk for det å tro.

Tror du på Jesus? Vil du tro på ham?

Her er dem som svarer: Jeg kan ikke tro! Jeg har prøvd, men det er umulig for meg. Om Gud bare ville gi meg et tegn, gi meg noe håndgripelig!

Her svarer Guds ord: Det kommer ikke

saken ved, om du kan tro eller ikke. Spørsmålet er om du vil. Eller for å si det på en annen måte: Har du fått bruk for Jesus? Har du fått bruk for syndenes forlatelse?

Har du ikke det, da kommer det av at du enda ikke har fått se sant på deg selv.

Da kan det ikke hjelpe deg med all verdens tegn. Ja, om Jesus møtte deg legemlig og talte til deg, hjalp det ikke. Der en ikke tror Jesu ord, hjelper intet annet!

Det du trenger er å omvende deg! Du må slutte å trekke deg unna, når Jesus taler til samvittigheten. Det er her du sitter fast. Du vil ikke ha sannheten om deg selv og ditt forhold til Gud frem for din samvittighet!

Har du derimot fått bruk for Jesus, så du sier: Det er intet i verden jeg trenger som Jesus og syndenes forlatelse hos ham, men jeg kan ikke tro! – Da svarer Guds ord: La hele spørsmålet om troen fare og kom til Jesus uten å få det til å tro. Kom til Jesus nettopp med det at du ikke kan tro, ja, nettopp fordi du ikke kan tro!

Jamen, Jesus sier jo jeg må ha tro? Det underlige er – og det høres som en selvmotsigelse – at den som ikke kan tro, men allikevel vender seg til Jesus som han er, han tror!

Du misforstår ganske hva troen er. Du tenker på noe som har med din forstand å gjøre, når du tenker på troen. Du kan ikke fatte og forstå hva du leser i ordet og hva du hører mange kristne vitner om. Men du innser at du har bruk for Jesus.

Du trenger være klar over at her er det ikke spørsmål om hva du får inn i din forstand, men om ditt hjerteforhold til Herren! (Rom. 10, 11-13).

Og hører du ikke hva Jesus sier om troen i ordet her? Jeg er livsens brød, den som kommer til meg, skal ikke hungre, og den som tror på meg, skal aldri noensinne tørste. Å komme til ham og å tro på ham, er den ene og samme ting! Du skal også merke at det heter å tro på, ikke tro om. Her er spørsmålet om et tillitsforhold. Det er ganske enkelt spørsmål om du har tatt din tilflukt til ham! Har du det? Da tror du! Da er du frelst!

Men hvorfor får jeg ikke fred? spør du. Fordi du ser på deg selv i stedet for på ham som du tar din tilflukt til! Det er ikke din tro som skal gi deg fred, men det at du stoler på hva han sier deg: Dine synder er deg forlatt!

Ved å høre og tro syndenes forlatelse fikk de fred som kom til Jesus mens han var her på jorden. Slik får menneskene fred i dag også.

Alle som tror på Jesus, vil jeg minne om hva det ligger i det at Jesus kaller seg livets brød. Det må. etes hver dag! Den som tror på ham, eier ham! «Den som tror på Sønnen, har evig liv.»

Skal vi så la Ordet få oss til å sette alt inn på å eie ham? Og, skal vi arbeide for ham, sette alt inn på evangeliet? Er vi villige til det? Da skal Guds rike ennå ha en fremtid iblant oss! For Jesus – og han alene – er livets brød! Og han er nok! Han er alt vi trenger til liv og guds frykt!

Fra “LIVETS BRØD” GRY FORLAG 1966 □

I tro døde de

AV CHARLES HADDON SPURGEON

«I tro døde alle disse» (Heb 11,13).

Legg merke til gravskriften over alle disse hellige som sovnet inn før Frelserens komme! Det har ikke noe å si hvordan de ellers døde, om det var på grunn av alderdom, sykdom eller vold. Det som er felles for dem alle, er det beste som kan bli sagt om dem: «I tro døde alle disse». I tro levde de. Troen var deres trøst, deres veiviser, deres motiv og deres støtte. I tro døde de også. De endte sin livsang med den samme vakre tonen som de hadde holdt livet igjennom. Det var ikke seg selv og sitt eget de stolte på i døden. De vek ikke av fra den veien de hadde slått inn på da de tok imot Gud. De holdt seg på troens vei helt til slutt. Troen er like dyrebare å dø på som å leve på.

Dette at de døde i tro, hadde en bestemt tilknytning til fortiden. De trodde de løfter som var blitt gitt for lenge siden, og de stolte på at deres synder var utslettet ved Guds

miskunnhet. Dette at de døde i tro, hadde også med nåtiden å gjøre. De visste at de var Guds barn, de gledet seg over hans kjærlighet, og de hvilte i hans trofasthet. Det peker også inn i fremtiden. De sovnet inn i full forvisning om at Mesias ville komme og at de selv skulle stå opp av gravene og se ham. For dem var dødens smerter bare fødselsveer på terskelen inn til en bedre tilværelse.

Fatt mot, min sjel. – Av nåde får også du gå troens vei. Ofte synes du veien kan være tung og slitsom. Slik har det også vært for de beste og mest lysende Guds barn. Troen var den bane disse lysende stjerner beveget seg i mens de skinte her, og du kan prise deg lykkelig at den banen også er din. Se igjen på Jesus i dag, han som er troens opphavsmann og fullender, og takk ham for at han har gitt deg den samme dyrebare tro som de sjeler som alt har nådd herliggjørelsen. □

Det held i tid og æve!

Det kan ikkje rikkast,
ordet frå Gud!
Det kan ikkje nullast ut!
Det kjem med lovnader,
det kjem med trøyst,
så kast då på Han
all di sut!

"For det står skrive ...",
sa Meisteren vår,
den gongen han vandra
på jord.
Det står urikkande!
Bergfast det står,
Guds evige, heilage ord!

Av Henrik O. Stokkenes

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Asbjørn Aavik (1902-1997)

Født i Aavik i gamle Spangereid kommune (nå Lindesnes). En av Norges største forfattere av misjonsbøker. Skrev 44 bøker

Charles Haddon Spurgeon (1834 – 1892)

Britisk pastor og forfatter

Dag Risdal 1934-2007

Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969-76. Forkynner i NLM fra 1989 til han ble pensjonist.

Erling Ruud (1908-1982)

Sokneprest og forfatter

Fredrik Wisløff 1904-1986

Cand. theol, 1928. Lærer, prest, reisepredikant og forfatter.

Gunnar Nilsson

Født 1949 i Nybro, Sverige. Bonde. Forkynner i forskjellige sammenhenger siden 1986. Forstander i Sydöstra Smålands Lutherska Församling.

Henrik O. Stokkenes

Født 1938 i Nordfjordeid. Lyngdal jordbruksskole 1957-59. Nå pensjonert bonde. Deltatt i arbeidet på det lokale bedehuset i mange år.

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embetseksamen 1988. Felt prest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Tom-Roger Mittag

Født 1988 i Porsgrunn. Holder på med teologiutdannelse ved VID i Stavanger. Har for tiden en deltidsjobb som IKT ansvarlig på en kristen friskoleobber.

Bivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

M Ø T T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Onsdag	02. Okt.	19.30	Bibelgruppe
Bibelhelg	04.–06. okt.		Arne Straumstein og Elias Østerhus Det blir sang og musikk på møtene
Søndag	13. Okt.	11,00	Dagfinn Natland. Nattverd
Søndag	20. Okt.	11.00	Curt Westman
Søndag	27. Okt.	11.00	Peter Olsen Flymisjonen
Søndag	03. Nov.	11.00	Eivind Ydstebø
Onsdag	06. Nov.	19.30	Bibelgruppe.
Søndag	10. Nov.	11.00	Roy Throndsen
Søndag	17. Nov.	11.00	Steinar Handeland
Søndag	24. Nov.	11.00	Terje Thorsen
Søndag	01. Des.	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

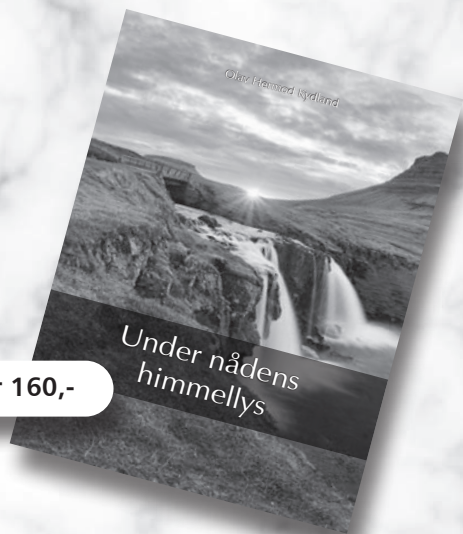
I lys av Ordet

Andaktsbok
Flere forfattere

Kr 100,-

Under nådens himmellys

Bok av Olav Hermod Kydland.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til de ulike priser på bøker og CD-er!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstocka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Å eie Guds fred

Å eie Guds fred er en dyrebar skatt,
den trøster og styrker ved dag og ved natt,
den fyller mitt hjerte med glede og fryd,
den vakkert meg smykker med ære og pryd.

Når Jesus er min, jeg i hjertet har ro,
og salig jeg er hos ham jeg får bo.
Min synd har han sonet og gjelden betalt,
Han gav meg seg selv, og nå eier jeg alt.

Den skatt jeg nå har, den er varig og stor,
i tro den bevares ved allmaktens ord.
Om jorden forgår, så forblir dog min skatt,
den stråler så klart selv om himlen er matt.

All ære og pris, du slaktede lam,
som villig har båret min synd og min skam!
Deg priser mitt hjerte, min ånd og mitt blod,
snart skal jeg få se deg, min Frelsermann

(Nr. 389 i Sangboken)

